

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

50 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На приказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Приказови сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного друкованого слова.

Щоби здержати пролив крови.

Відень. (ПТА.) Президент Української Національної Ради д-р Ежен Петрушевич вислав до Тольфано телеграму, в якій, покликуючися на право самоозначення народів, просить правління держав коаліції звернутися до правління варшавського а також і буковинського, щоби вони безпосередньо відкликали польські війська з східної Галичини і румунські війська з української частини Буковини, щоби здержати страшний пролив крови. Даліше д-р Петрушевич представляє, щоби було дозволено українському народові на згаданих землях, так як іншим народам бувшої Австро-Угорщини, висказуватися в обороні своїх прав.

Польсько-чеські відносини.

Берно, 13. січня 1919 р.

„Temps“ поміщує інтерв'ю свого кореспондента з президентом міністрів Крамаржем. Крамарж звернувся увагу на небезпеку, яка грозить від большевиків. Описав обговорював небезпеку, яка грозить Чехам від Польщі. По думці Крамаржа „Поляки не перестерігають люблянського договору. Обсадили шлезькі копальні вугля та прогнали звідти чеських інженерів. Се не вина Чехів, що Відень не має вугля. За се відвічальні тільки Поляки. Тільки тому, що Чехи не хочуть проливати славянської крови, не прийшло дотепер до війни з Поляками, але ситуація неможлива. Тільки інтервенція коаліційних військ, котрі промовили Полякам до розуму, моглаби тут допомогти“.

Хто винен?

Der Feind, den wir am tiefsten hassen,
Der uns umlagert schwarz und dicht,
Das ist der Unverstand der Massen“.

Робітничий Марселеза.

Хто винен? — питається кождий, пригнаний війсьним лихоліттем. Питаються скрізь, куди доходить есенні злидні і невагодини. Шукають скрізь винуватих; і кождий хотів би вишукати, знайти того злочинця, що винен тих усіх незгод і злиднів, щоби його покарати, щоби на нім пімститися за свою кривду.

Безперечно, можна ствердити з цілою певністю, що сей або той володар, сей або той керманіч держави, сей або той дипломат дав почин до війни з Польщею. Безперечно, і цар Микола ІІ царський дипломат Гартвіг і царський амбасадор Сазонов поносять вину за війну і поносять її Вільгельм ІІ і Людендорф і німецькі дипломати і амбасадори. Бажали війни французькі шовіністи з Пуанкаре на чолі, що палали жаждою пімсти за погром 1870 року; перли до війни англійські імперіалісти, що хотіли здавити свого небезпечного суперника — Німеччину.

Та ні один з тих могучих володарів, що розпнули страшну всесвітню війну, не був би в силі доконати сього страшного діла, колиби не знали сього і не відчували, що вони можуть зважитися на таку річ, що їх не сплять в намірах і цілях їх політики.

Суспільно-політичні відносини, життя нової суспільності занадто складне, скомпліковане, — занадто широкі круги зацікавлені в політичних подіях, щоб один чоловік міг всемогучо, наперекір усім, наперекір широким масам рішати найбільше життєві суспільно-політичні питання, де йде о життя і смерть, о долю мільйонів людей.

Могучі суспільні струї, могучі суспільні сили перли до війни. Хоч не великі числом, та великі і могучі своїм впливом суспільні класи були горючими сторінками війни. Капіталістичні магнати, ті, що мільйони збивають на витворенню залізних грізних воєнних потворів знарядів; капіталістичні магнати ті, що шукають зисків в далеких краях, бо їм їх у себе, в ріднім краю за мало; капіталістичні дуки, що дають-позичають державі мільйони на лихварські, мільйонні проценти — всі вони пруть до воєнних зброєнь, всі вони живуть з ворогування держав і народів, всі вони пруть до воєнних розправ.

Не всі капіталістичні підприємства зацікавлені війною і для великої маси підприємств вона погубна. Та ся капіталістична і фінансова аристократія, що живе з воєнного промислу, пакує над думками загалу, вона здобуває спільну цілість суспільності. Своїми мільйонами удержує пресу, що всемогучо нагнє над умами людей. Своїми мільйонами удержує цілу армію своїх агітаторів, публіцистів, літератів, учених, політиків, дипломатів. Її могучий голос ріже в кабінетах державних мужів про долю мільйонів людей.

Правда, проти всемогучого капіталістичного імперіалізму став його завзятий, смертельний ворог — робітничий соціалізм, що голосить мир та збратання народів. Та доля його важка; важка боротьба соціалістичного пролетаріату. Могучий соціалізм тим, що ідея його — се ідея визволення мільйонів мас, се думка визволення цілої страждучої людськості.

Та ті маси тільки поволи приймають „добру новину“ соціалізму. А вороги соціалізму не дремають. Вони бачуть в ньому свого найгіршого противника і перед ним не здригаються, аби його знікчечити; коли агресивні і терміно не можна, то хочуть його поконати брехнею і клеветою.

І тут їм в поміч приходить обаяність широкіх кругів суспільності, їх недумство та легковірність.

Коли йде о воєнні зброєння, коли йде о мільйонні видатки на воєнні цілі — речники імперіалізму мають проти соціалістів нікчемне і підле, та страшне і могуче оружжя: „Соціалісти — запродавці! Соціалісти — се наймити в наймах у ворога свого народу!“

І широкі круги суспільності вірять легкодушно в клевети імперіалістичної преси. А коли не вірять, то не цікавляться політикою; їм байдуже до того, хто стоїть при кермі держави; вони лишайуть керму її в руках тих, що цілі народи ведуть в пропасть війни...

Винувниками війни є не тільки володарі-деспоти, не тільки капіталістичні речники воєнної політики; винувниками її є й ті широкі маси народу, що мовчки дивились на імперіалістичну політику, що стояли осторонь від соціалізму.

Зовсім слушно каже німецька робітничка пісня: „Ворог, якого ми ненавидимо найгірше, який нас мов густа хмара докола облягає — се нерозум-бездумство широкіх мас.“

М. Ганкевич.

За здійснення права самоозначення українських земель бувшої Австро-Угорщини.

(Докінчення.)

З огляду, що одна з національних меншостей східної Галичини, а саме Поляки, виступили з зброєю в руці проти переведення тут в життя засад Вільсона, Українська Національна Рада закликала під оруду увесь український народ від 17 до 36 р. життя, здатний носити зброю. Кадрами Української Національної Армії стали Українські Січові Стрілки, котрі на жаль, як і українські полки — не без вини наших парламентарних послів — не знайшлися 1. листопада навіть близько столиці, не то в самій столиці.

Українська Національна Рада покликала до життя свій виконавчий орган: Державний Секретаріат. Перед зложенням приречення Державного Секретаріату вона 10. листопада одностайно прийняла таке внесення: Українська Національна

Рада, як найвища власть українських земель бувшої австро-угорської монархії в змаганні до здійснення національного ідеалу всього українського народу, поручає Державному Секретаріатові поробити потрібні заходи для зєдинення всіх українських земель в одну державу.

На засіданні 13. листопада Українська Національна Рада означила, що форма української держави, утвореної з українських земель бувшої Австро-Угорщини, має бути республіканська та що вона має називатися: Західно-Українська Народна Республіка. Тимчасовий основний закон про державну самостійність українських земель бувшої австро-угорської монархії обіймав п'ять артикулів: в першому про назву, в другому про межі, в третьому про державну суверенність, себто про повну самостійність новоутвореної держави. Четвертий артикул зазначає, про права влади іменем Західно-Української Народної Республіки виконує увесь її народ через своє заступництво, вибране на основі загального, рівного, безпосереднього, тайного та пропорційного права голосування без ріжниць пола, а шостий артикул установає герб і прапор. Крім того Українська Національна Рада видала кілька тимчасових законів, як про адміністрацію держави і т. ін.

Зволікання з проголошенням прилучення українських земель бувшої Австро-Угорщини до Української Народної Республіки треба пояснити двома: в ідейній площині страхом перед реакційною обмосковленою гетьманською Україною і небажанням поміти таким рбсман гетьманському правительству й ослабити тимсамим становище „Українського Національного Союзу“, а в деякого страхом перед упадком власних впливів чи чого подібного.

Зєдинення Західно-Української Народної Республіки з Українською Народною Республікою (Придніпрянською Україною) постановила Українська Національна Рада шойно на спеціально в сій цілі скликанім засіданні 3. січня в Станиславові, під проводом свого другого голови д-ра Евгена Петрушевича (першим був д-р Кость Левицький) та в присутності членів дотеперішнього Державного Секретаріату. Проголошення зєдинення наступило в урочистій формі.

Тепер черга на всіх свідомих Українців не допустити до того, щоб найменший клатчик української землі лишився поза межами Української Народної Республіки. Тоді шойно з прощогого наберуть реального значіння слова одного з камінерів нашої голі — Івана Франка:

Від Кавказу по Сян лиш один буде лан,
Його власником нарід цілий. М.В.

Мирова конференція.

12. січня 1919. зіхалися делегати антанти до Парижа на перше засідання мирового прелімінарія (передвступні проекти умов). Засідання відбуватимуться будуть в вівторки, середи, четверги і п'ятниці кожного тижня.

Франція має жадати Ельзасу і Льотарингії, інтернаціоналізація плавби на Рені і захорони своїх прав в Сирії.

Англія попри задержання своїх колоній жадє звязку африканських колоній з азійськими колоніями.

Італія хоче мати полудневий Тироль з Треніном, Істрію і цілий пояс східного побережа над Адриатиком.

Сербія хоче дістати Кроацію і Славонію та приступ до моря.

Румунія хоче конче мати Бесарабію, Трансильванію і Буковину. Між Румунією і Сербією йде ще спір про Банат, який кожна з них хоче мати.

Греція жадає Епіру, північної частини Тракії, частини вілайету Константинополя і Смирни, ріжних територій в азійській Туреччині і всіх островів на Егейським морі. Константинополь має бути інтернаціоналізований.

Такі інформації подає париський „Matin“. Інші народи, каже „Matin“, заспокоїться після національного принціпу.

Америка не має ніяких територіальних жадань, через це буде мати роль мирового судії на конгресі.

Зі Шлезка.

Дня 5. листопада 1918. заключили Чехи з Поляками перемир'я що до тешинського Шлезка. В тій справі забирає голос тов. Т. Ререр в „Narzędzi" і жалується на Чехів і на чеських товаришів, д-ра Вітта і Надворніки, що розвивають страшний терор супроти польської людности. Не вільно робити польських зборів, ні спису польської людности під загрозою державної зради і т. д. Терор посувається так талеко, що Чехи безнастанно арештують, інтернують та вивозять визначних польських горожан. Обурений тим тов. Ререр додає, що „польський люд Шлезка знає вже, чим пахне чеське панування і нетолеранція, яка є властива всім Чехам без винятку... Польський люд не знесе чеського панування і боронитиметься проти нього до останку, хочби не остав камінь на каміні.

Ми від себе запитуємо тов. Ререра, чи ті гарні слова, на які ми вповні пишемося, відносяться тільки до польського народу, чи до всіх, і чи також до українського?

І кому ж може таке подобатися?

„Dziennik Ludowy", орган польської соціалістичної партії, в числі з дня 15. с. м. подає такі вісти з Бжозова:

„Польська людність відноситься неприхильно до місцевих властей з того приводу, що в урядах заняті Українці. Староста кризь пальці глядить на вибрики Українців і не робить ніяких заходів, мимо численних доносень, звернених проти українських начальників громад. Майже з цілого повіту прогнано Жидів. Стверджено, що деякі з них повняли шпійонську службу в користь Українців. Давні москвофільські села перемінює агітація священників на українські. В церкві переховується зброя а навіть машинові кіси". Обурений „Dziennik" кличе: „Polizei!", бо „дотепер з польської сторони не зроблено ніяких ревізій ні арештувань!.."

В тім самім числі каже „Dziennik", що „Впередови", не подобається багато з того, про що він, „Dziennik", пише...

Товариші з „Dziennik-a!" Ми дослівно навели ваші вісти з Бжозова. Питаємо отут загал соціалістів, чи такі і подібні поліцейські доноси можуть мати місце в соціалістичній газеті? І чи може подобатися нам, соціалістам, спосіб писання польського соціалістичного органу? А не подобається він не лише нам, але й польським товаришам, про що й ви, товариші з „Dziennik-a", певно знаєте, а коли ні, то знати повинні, бо ж це публічна тайна!

3 воєнних подій.

Воєнний комунікат

з дня 16. січня 1919. р.

В львівській групі положення без зміни. Її групі полковника Сікорського слаба виміна артилерійських стрільців та сильніший рух і сутички патруль. На інших відтинках спокій.

Варшавське звідомлення

з дня 14. січня.

На схід від Володимира Вол. відділи Петлюри заатакували польські відділи під Гайками. Під Варягом і Угриновом ситуація без зміни.

Що чувати в світі?

Революцію в Берліні можна би вважати скінченою. Спартаківців побідило військо правління, яке заняло центри міста. В здобутім будинку „Vorwärts-y" найдено кількесот трупів спартаківців.

Після нестверджених вісток, кабінет Морачевського мав уступити, а прем'єром і рівночасно міністром для заграничних справ мав з'явитися Падеревський.

Усі правобережні заливи і порти Рену обсадили війська антанту.

Чесько-словацькі війська заняли в дальшім тягу Франценсбад а на Угорщині Унгвар.

В Москві арештовано членів польського посольства в рекомпензату за те, що в повіті високо мазовецьким замордувано членів місії російського Червоного Хреста.

Вибірчий рух у Варшаві знаходиться в повнім розгарі. Яке велике зацікавлення панує там, видно хочби з того, що дотепер появилася більше як 20 виборчих лист, крім 6 жидівських лист.

Румунія проголосила остаточне прилучення Трансильванії до румунського королівства.

НОВИНКИ.

— Зєдинення з Ураїною. В статті під сим наголовком, поміщеній в 38. числі „Вперед", склад провізоричного міністеріального кабінету подали ми неточно. Тепер дістати ми повний склад кабінету, можемо отже справити деякі неточности. І так міністром заграничних справ є д-р Василь Панейко, д-р Л. Цегельський міністром без портфлю, Бурачинський міністром судівництва, Дмитро Віговський міністром війни.

— Член Ураїтської Державної Ради Дузіря, про якого ми в ч. 33. згадували, є селянином з Печеніжина, дуже свідомий і діяльний член радикальної партії.

— Інтерв'ю д-ра Панейки і Сидоренка з „Narodni-mi List-ami". Віденський кореспондент „Nar. L." помістив обширне інтерв'ю з д-ром Панейком і Сидоренком, висланником з Києва.

— Ревізія у Львові. Передвчора відбулася дуже подібна ревізія (не пам'ятаємо вже, котра з ряду) в домі „Прогресу", а саме в друкарні „Діла". Перешукано найменші закутини, а зачим — Бог його знає!.. Ввчора знов відбулася ревізія в „Сільській Господарі" та в „Союзі Спілок".

— Ураїтські поліоні є заняті при міських роботах в Кракові. Поляки дуже добре з ними обходяться, дають їм багато їсти і т. п. Так пише „Gazeta Poranna". Ми дуже раді булиби, якби донесення „Poranna-зі" було правдиве хоч в частині. Та від особи, яка недавно прибула з Кракова, довідуємося зовсім що иншого...

— З приводу атентату на чеського міністра президента Карла Крамарижа між иншими заслав привітне писмо і висланник Української Республіки д-р Смаль-Стоцький.

— Посмертна згадка. Дня 14. січня с. р. померла у Львові Олена з Литвиновичів Бучовська, жінка тов. Михайла Бучовського, поштового підурядника, переживши 55 літ. Похорон відбувся дня 16. с. м.

— Передвиборча боротьба у Львові починає поволи оживлюватися. В VII окрузі кандидатує інж. Гавснер, а як його контркандидат стає заісний езуїт Сопух. За Сопухом уже тепер агітують не лише клерикали, але й всякої масти демократи. Боротьба заповідається дуже цікаво, бо кандидатура інж. Гавснера не тігнється такою симпатією, як кандидатура бл. п. тов. Гудеца. Знаючи склад і настрої виборців VII округу, можна вже сьогодні сказати, що вибір особи кандидата був дуже неfortunний, бо за ним не підє загал польського робітництва і демократичних кругів, а через те соціалістичний дотепер округ готов до польських товаришів пропасти. — В V окрузі стає вищеполяк Адам, а проти нього висунено отсі кандидатури: демокрак з „Веку" Лясковницький, „факховець" Рибицький і міщанин (або, як кажуть Поляки „колтун") Маєрський. Можливо, що в обох округах виринуть ще инші кандидатури.

— Похорон Генриха Добраницького. В четвер відбувся похорон польського офіцера, зятя тов. Мокловської (5. грудня оженився), Генриха Добраницького, члена PPS. На могилі тов. Добраницького промовив як приятель родини Мокловських і особистий приятель погубного, тов. Микола Ганкевич. З натиском підчеркнув т. М. Ганкевич сю страшну трагедію, якої жертвою впад Добраницький. Покійний вступив у військові ряди, щоб визволити свою вітчизну, а судьба вислала його тут...

— Поручник Вілем живе! Не убитий, і „звірсько" не мучений через гайдамакуф, а здоров і цілий є французький офіцер Вілем, тепер уже в Яссах. Так тепер доносить „Gazeta Poranna". Читачі пригадують собі, які то статі писала про його смерть „Gazeta Poranna і Więczożna", якими то великими та чорними буквами проголошував його смерть ułbi et orbi — братній „Dziennik Ludowy", як то пп. редактори грозили мести цілої „Європи, Франції і Польщі" українським гайдамакам. А коли ми доносили, що Вілем живе собі спокійненько інтернований в готелі в Тернополі, польська преса покликувалася на „найвідоміший" свідків, які на власні очі „бачили мучеництво" Вілема...

— Брама домів, на приказ команданта міста, мають замикатися о годині пів до 10.01 вечером.

— Мобілізація в східній Галичині. З Перемишля доносять, що на мурах міста розвілено мобілізаційний приказ, покликаючи всі польські річники 1883—1901. Приказ, підписаний генералом Розвадовським, обіймає цілу східню Галичину.

— Полудневі Славяне заводять григоріанський календар. В Білогороді порішено завести григоріанський календар. Останній день старого календаря буде день св. Сави, се є 27. (14. ст. ст) січня. Слідуючий день буде вже день 28. січня.

Оповідітки.

— Робітничий Календар на 1919 рік можна набувати в бюрах денників, в трафіках та в адміністрації „Вперед" по ціні 1 К 30 с. за примірник. 6—10

— На ялинку для ранених ураїтських новітрів зложили на руки п. Мрицівної і Дудриківної (в коронах): Піза Терлецька тютюн, пару білизни, 4 хліби і 10. І. Бандрівська медвіник, Якевич 10, Гарас Шухевич 10, Дрималик 10, О. Волошинова 30, А. Гапак 100, Делькевич 30, Прокопшин 10, Іван Сисак 10, Володимир Лвицький 10, Гізняк Вол. 20, Мюрослава Дершкіана 10, Зофія Дзерницька 3, Володимира Лвицька 10, Малишівська Галя торт, медвіник і 20, Лициняки папіроси і сірники, Гриньовські 300 папіросів, Сягур булка і 30, Мирон Федусевич цигара і 20, Теодора Дікович 10, Ольга Сосенко 10, Олена Глинчська 20, Дембчевська 4, о. Монібавич 2, К. Лужницька 10, Е. Ганкевичева 5, Юліан Федусевич 20, Добрянський 7, о. д-р Каргуг 20, Кокорудзова тівта і вино, Слонеска яблоска, Кучерова вино, Вавичіцькі 10, Устиянович 3, Т. Різничок 20, Гнатюкова булочки, Матієва торт, Лиз Шухович 10, Ір. Каранович 4, Мація Огоновська печиво, дир. Кульчицький 20, д-р Мацькевич 20, д-р Евин 100, Земельний Банк 50, Збірка в Зем. Банку 16, О. Лвицька 20, Народна Торголя: 2 каргони цукорків, 2 кг. фіг, 2 кг. меду, 1 кг. родзичок, д-р В. Щурат 20, о. Рудович 1 струція 5 яєць, 100 папіросів о. Евг. Громницький 10, Марія Громницька 10, С. Бохенська струція, медвіник, тівта, п. Кузьмичева 10, Войтович Анна 10, д-р Барилчак 1 кг. муки, пів кг. цукру, Роман Сосновський 10, о. Гошівський 10, Йосиф Ярошик 10, Сполігакевич Іван 10, Ол. Барвінський 10, Ірина Рожанковська маківники і 6 яєць, п. Едер 10, Л. Голубець медвіник і булка, Зося Королик 5, Раствавецький 20, Раствавецький 5, Незакома 2, Бурачинська ковбаса.

— На піддержання українського робітничого денника зложили даліше (в коронах): Ольга Стельмах 10, Креш Андрій 4, Еляшевський Іван 4, Волинець Андрій 10, Цюпа Воляська вигляний заклад 50, Гаврило Івах 10. Разом 88. (Далі буде.)

Оголошення приймається по 2 корони за одні пагітовий рядок. За збіст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай зголошється в адміністрації „Вперед". 1—10

Плащ дамський, м. пошаний, чорний, а переднього сукна, елегантний фасон першої моди, продам або заміню за темний матеріал на костюм. Відомість у п. Галі Радівної вулиця „Здрова" ч. 9. 1—2

Карне право частє загальна і спеціальна проф. Стебельського в до продажі. Відомість в адміністрації „Вперед". 1—3

Бухар знаменитий, який був знайти в кухні потелю Жоржа і Імперіаль. пошукує місця. Зголошення до Петра Пачула, Львів, вул. Рівнярська ч. 1а. 1—1

О. ХМІЛІОВСЬКИЙ, Золочів. Прошу повідомити жінку в Вужку, що я там є, де був і у мене все добре. — О. Антін. 4—5

Читачів „Вперед" прошу повідомити п. МАРІКУ ЛИТВИНОВИЧ з ЖУКОВА, п. Обертін, що О. К. 2. лист одержав. Просять о вістку. Йосиф Крип'якович, Перемишль. — Інші часописці просять о передрук. 3—3

ЮЗЮ РУДЗИНСЬКИЙ! Я здорова. Що з Тобою? — Льоля. — Самбірські й перемишльські часописці прошу о передрук. 3—3

Д-р РУДИЙ. Дай вістку про себе, Марусю, Мілька і Ленка. Я здорова. — Йосифа. 3—3

СТЕПАНАМ ТОМЯКАМ в МАРТИНОВІ НОВІМ, рога-тицький повіт, подаю, що Бронек і я здорові у Львові. — Геня. Інші часописці прошу о передрук. 3—3

ТЕОДОР КРИВИЙ в ТЕРНОПОЛІ. Я з дітьми здорова. — Марія Юрків. 2—3

КАЛУШ, КОРИТОВСЬКА-ГРИНЕВЕЦЬКА. Чи ви здорові? Де хлопці? Ма всі здорові. — Ольга. Інші часописці прошу о передрук. 2—3

Хтоби знав що про РОМАНА і БОГДАНА КОЦЮВІВ, прошу ласкаво подати вістку матері, при вул. Руській ч. 3. 2—3

МИХАЙЛО БОРЩ, у ЛЬВОВІ. Прийди до мене. Микола Моравецький, Львів, гарнізонний шпиталь ч. 94 (II п.). 1—2

БИГАР ГРИЦЬ, у ЛЬВОВІ. Вуйку! Відвідайте мене в гарнізоннім шпиталі ч. 103 (II п.). — Василь Ропик. 1—2

Читачів „Вперед" прошу повідомити МАРІО САФІЯН-ЧУК, СИНЬКІВ, пошта Радехів, що Стефа у Львові здорова; науки нема. Прошу о вістку. 1—3

ГАЛЯ ЦУРКОВСЬКА, СТАНІСЛАВІВ, вул. Фердинанда ч. 4. Я здоров і мешкаю у Талі. — Іван. 1—2

ЙОСИФА ЛЕСЮКІВНА, ЛЬВІВ, вул. Личаківська має лист в адміністрації „Вперед". 1—1

О. НЕСТОР, пов. ЗОЛОЧІВ. Прошу допомогти мійому батькові, якого інтернували українські війська. Гроші з подякою звернемо. — Ярослав Вілнська з Заріча пов. Мостиска. 1—3

ЛІДИЧ ІВАН, сотник, повідомляє рідню і знайомих в ПЕРЕСПІ, пов. СОКАЛЬ, що ранений в ліву ногу і вилезений на захід. 1—5

ВОЙТИХ СТАНКЕВИЧ, ТЕРНОПІЛЬ. Лист я одержав. Я у Жанді, ходжу до біра і страшно гризуся Тобою. — Камілія. — Тернопільські часописці прошу о передрук. 1—2